

Η Μάνα

Ένα όμορφο πρωινό	Μα τι κοιτάς;
Βγήκα στον ήλιο να χαρώ.	Γυρνάω και τι να δω
Κάνοντας βόλτες, ο δρόμος μ' έβγαλε	τη φυλακή των παιδιών το συρματο-
στη Λευκωσία.	πληγμα
Θαρρείς για να δω μια οπτασία.	Καί πίσω τα παιδιά ορφανά πληγωμένα
Περπάτησα στους όμορφους δρόμους	Την πησιάζω
Χαιρετούσα γνωστούς	θέλω να την παρηγορήσω
Κοίταζα περαστικούς	Μα δεν μπορώ
Μα λίγο πιο 'κει	Όσο πησιάζω τόσο απομακρύνεται
Κάτι μου τράβηξε την προσοχή.	Και τότε καταλαβαίνω
Όμορφη μαυροφορούσα	Σαν την αγγίζω και εξαφανίζεται
Με το θλιμμένο βλέμμα	Δεν θέλει παρηγοριά
Με κοιτάς μα δε με βλέπεις	Δεν θέλει οίκτο
Τι άραγε να σκέφτεσαι	Δεν θέλει ηύπνηση.
Το χλωμό σου πρόσωπο	θέλει αγάπη
Κάνει τα μάτια πιο λαμπερά,	θέλει βοήθεια
Ή φταίει το δάκρυ για την αγνοούμε-	θέλει το συρματοπληγμα να διώξουμε
νη αγάπη;	Και τα παιδιά της να της δώσουμε.
Ποια είναι ρωτώ	
Είναι η μάνα που έχασε τα παιδιά της	
Μου απαντάνε και με προσπερνάνε	
Μάνα γηυκεία, τυραννισμένη	
Είσαι θλιμμένη, οργισμένη	

Μαρία Σπανού